

*”Vejret havde været koldt og stormfuldt, jeg
var blevet stærkt forkølet og led
af tandpine”*

En aften sidst i januar blev i Studenterforeningen, hvor hidtil kun jeg selv havde læst mine eventyr højt, et par af disse, ”Sommerfuglen” og ”Den lykkelige familie”, foredragne af professor Høedt, der vandt et overordentligt bifald. Den tænksohmhed, det humor og den dramatiske måde, på hvilken han giver disse små-historier, er af stor virkning.

Ved det mavestyrkende aftensbord i foreningen efter oplæsningen udbragte han et leve for mig og sagde i skåltalen, at hans første optræden som skuespiller havde egentlig fundet sted i Studenterforeningen og netop i en studenterkomedie af H.C. Andersen, derfor havde han i aften, da han efter mange år på ny trådte op der, villet foredrage et eventyr af Andersen, som var vedblevet at være en foreningens student, frisk og ung, ja, måske nu mere ung end ved sin indtrædelse.

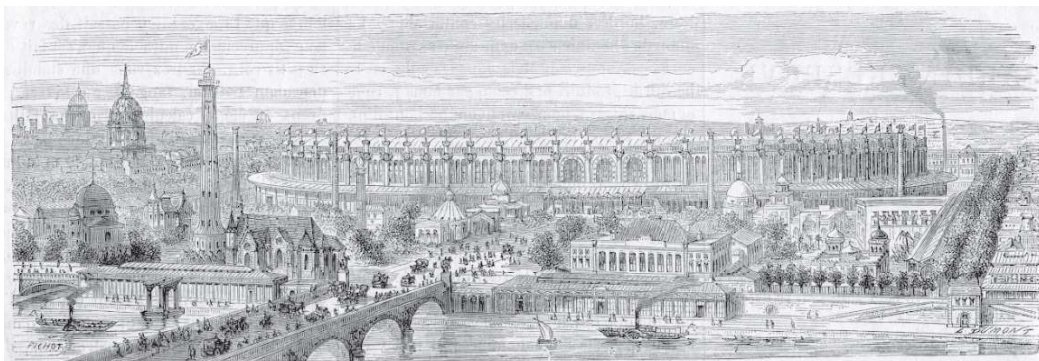
Vi fik nu de gamle plakater fra de forskellige studenterforestillinger taget frem; mellem disse fandtes min komedie ”Langebro”, der ikke må forveksles med mit senere drama: ”På Langebro”. Det først skrevne er en slags revy over alt, hvad der i årets løb var hændt i København på kunstens og litteraturens områder, stykket var aldeles beslægtet med de franske revystykker, der senere med stor dygtighed er indført hos os ved Erik Bøgh, men da jeg bragte det, var det en slags, som man herhjemme ikke kendte til, jeg selv kendte heller ikke til den, det var en idé som kom, en ramme, hvori jeg indlagde, hvad der særligt havde rørt sig i det henfarne år og beskæftiget folk.

Professor Høedt var som sagt – med undtagelse af mig selv – den første, der læste mine eventyr højt i Studenterforeningen. Men såvel fra Det Kongelige Teater som fra Casino og andre privatteatre var for lang tid tilbage flere af mine eventyr blevet fortalt. Den første, der vovede det, var den begavede skuespillerinde jomfru Jørgensen, hvis dramatiske fremstillingsevne var så mægtig, at mens hun den ene aften henrev publikum ved tragisk storhed som dronning Bera i Oehlenschlägers tragedie ”Hagbarth og Signe”, jubledede man næste aften ved hendes ægte komiske fremstilling af lærerinden, jomfru Triumphmeyer i Heibergs ”Aprilsnarrene”.

Den danske scenes mest betydende kunstner i komedien og lystspillet, instruktør Phister, denne Proteus i mangfoldige roller, skabte en hel dramatisk digtning, når han fortalte ”Kejserens nye klæder”. Skuespiller Nielsen, Hakon Jarls og Macbeths fremstiller, foredrog i private kredse og på sine kunstrejser i Sverige og Norge enkelte af mine eventyr. Vor højtsavnede Michael Wiehe frembar med en inderlighed, en naivitet og et lune som ingen anden: ”Det er ganske vist”, ”Flipperne” og ”Klods Hans”. Mest beslægtet med Wiehes oplæsning og forhøjet ved barnesindet, var den måde, på hvilken Casinos betydende skuespiller, Christian Schmidt, foredrog mine eventyr. I den seneste tid – og oftest – er det skuespiller Mantzius, som særligt har bidraget til at udbrede eventyrene og belyse dem ved hjælp af sit betydelige dramatiske talent.

Endelig har filosofen, den rigt begavede professor Rasmus Nielsen, i den allerseneste tid ved sine foredrag på universitetet udviklet betydningen i de to eventyr: ”Snemanden” og ”Hvad fatter gør er altid det rigtige”.

Min fødselsdag – den anden april – fyldte min stue med duftende blomster, billeder og bøger. Hos de kære venner – Melchior – lød sang og taler. Ude skinnede forårssolen, inde i mit hjerte skinnede den. Jeg så tilbage over de henrundne år, hvor megen lykke var ikke forundt mig! Altid kommer da en angst, jeg må tænke på det gamle sagn om guderne, der kunne blive misundelige på mennesker, som løftes for højt af lykken, og derfor styrtede dem. Dog, Gud er jo kærlighed!

Exposition Universelle var en verdensudstilling afholdt på Champ-de-Mars i Paris, fra 1. april til 31. oktober 1867. Der var 50.226 udstillere, og den havde godt ni millioner besøgende.

Den amerikanskfødte, britiske skuespiller og sanger Ira Aldridge (1807-1867), der regnes for en af den tids største tragiske skuespillere. I sine teenageår optrådte han på African Grove Theatre i New York City; han fik i 1833 en meget succesfuld debut i London, da han erstattede (den da berømte operasanger) Edmund Kean (1787-1833) som Othello på Theatre Royal, Covent Garden. Herefter turnerede Aldridge i Europa i adskillige Shakespeare-roller, herunder som Othello, King Lear og Macbeth. Efter 1853 optrådte han mest på kontinentet, og i 1867 have han (således) rollen som Othello i Shakespeares drama af samme navn på Odéonteatret i Paris. Kort efter optrådte han i Łódź i Polen, hvor han døde den 7. august.

Verdensudstillingen i Paris var netop blevet åbnet. Folk fra alle verdens lande strømmede derhen. "Fatamorganas" slot var rejst på Marsmarkens sandslette, denne selv forvandlet til den skønneste have. Jeg måtte derhen, se eventyrsynet i vor tid. Allerede den elvte april for jeg med banetoget over Fyn gennem hertugdømmerne. Over Tyskland nåede jeg hurtigt til Paris. Udstillingspaladset var rejst, men endnu i stadig fremvækst. Bygningerne rundtom, hele haveanlægget med kanaler, grotter og vandfald var i travl udvikling, hver dag så man de stærke fremskridt. Alt opfyldte og opløftede mig. Jeg kom der næsten daglig og mødtes med bekendte og venner fra verdens forskellige lande. Det var, som om et stort stævne var sat her.

En dag, da jeg gik herude, kom en elegant klædt dame med sin mand, en sort. Hun tiltalte mig i et blandet sprog, svensk-engelsk-tysk. Hun var født i Sverige, men havde tilbragt sine senere år i udlandet. Hun kendte mig efter mit portræt, sagde hun, og præsenterede mig sin mand, den udmærkede skuespiller, Ira Aldridge, der netop i disse dage kaldte pariserne til Odéonteatret, hvor